

Sygn. akt II Ka 286/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2021 r.

sprawy **A. S.**

oskarżonej z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 2 lutego 2021 r. sygn. akt II K 768/18

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 140 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża ją wydatkami w kwocie 20 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 286/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 2 lutego 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 768/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

#

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

co do winy

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2.	<u>Błąd w ustaleniach faktycznych</u> przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd, że oskarżona A. S. świadomie podawała nieprawdę składając zeznania (wina umyślna), pomimo że w rzeczywistości A. S. mówiła lekkomyślnie lub przez niedbalstwo albo nieświadomie coś powiedziała na Policji lub w Sądzie, na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach (wina nieumyślna); <u>Obraza przepisów prawa materialnego</u> przez zakwalifikowanie czynów oskarżonej z art. 233 §1 kk, w sytuacji, gdy jej wina jest nieumyślna, a przestępstwa, które jej zarzucono można popełnić tylko	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	z winy umyślnej w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Tytułem wstępu zasygnalizować należy, iż jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa jednocześnie ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których dany Sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a dopiero jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1974 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt V KR 212/74). Z tej przyczyny, w celu nadania przejrzystości i poprawności niniejszym pisemnym motywom wyroku, by pozornie nie powielać tożsamy treści, Sąd Okręgowy poprzestanie na omówieniu w tym miejscu wywołanego przez obronę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. I tak, poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził tzw. błędu dowolności, który wynikałby z przekroczenia przez Sąd Rejonowy wytycznych oceny dowodów zawartych w art. 7 kpk. Ów zarzut jest bowiem silnie		

powiązany z tymi natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafnym tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźnie wskazuje się, iż istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt WA 10/05). Jednocześnie, ewentualny zarzut z art. 438 pkt 3 kpk powinien w sposób obiektywny i przekonujący wskazywać rzeczywiste nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu ferującego dany wyrok w zakresie nie jakichkolwiek ustaleń, lecz ustaleń dla zapadłego rozstrzygnięcia istotnych.

W ocenie Instancji Odwoławczej skarżący jednakże nie uczynił zadość wskazanym powyżej wymogom, ograniczając się do dość prostej polemiki sprowadzającej się w zasadzie do zanegowania sprawstwa swojej klientki, która skonfrontowana z doświadczeniem życiowym, racjonalnym rozumowaniem i logiką oraz zgromadzonymi w tej sprawie dowodami pozostawała nieuzasadniona. Z tej przyczyny uznać zatem należało, iż ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd meriti są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w zgromadzonych, wiarygodnych dowodach, a zatem nie noszą cech błędu. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego słusznie doprowadziła Sąd pierwszej instancji do przekonania, iż oskarżona swoim zachowaniem wypełniła wszystkie znamiona przestępstw z art. 233 § 1 kk.

Kwestionując zasadność i prawidłowość rzeczonych ustaleń faktycznych skarżący skoncentrował się na rzekomym uchybieniu Sądu merytorycznego, który to miał błędnie przyjąć, jakoby działanie oskarżonej charakteryzowało się winą umyślną. W tym celu jednakże, pomimo dość rozbudowanego uzasadnienia do wywiedzionego środka zaskarżenia, notabene opartego na tezach rozpowszechnionych przez doktrynę i orzecznictwo, nie wskazał w zasadzie żadnych argumentów, których nie podnosił już na minionych etapach postępowania i które tym samym nie stanowiły przedmiotu rozważań

Sądu Rejonowego, poprzestając na wtórnej prezentacji własnych spostrzeżeń co do domniemanego braku winy umyślnej po stronie A. S.. Z tego względu, Instancji Odwoławczej nie pozostało nic innego jak odesłanie autora apelacji do uważnej i wnikliwej lektury pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, gdzie Sąd Rejonowy wskazał z jakich względów uznał, iż zachowanie oskarżonej było w pełni zawinione i poprzestanie na przeprowadzeniu weryfikacji czy procedowanie ów Sądu było prawidłowe czy też nie. Wszak, to w gestii Sądu pierwszej instancji leży dokonywanie oceny poszczególnych źródeł dowodowych i na podstawie dowodów uznanych przezeń za wiarygodne odtworzenie stanu faktycznego. Natomiast rolą Sądu Odwoławczego jest kontrola pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia pod kątem zgodności ustalonego stanu faktycznego z ujawnionym materiałem dowodowym, a także poprawności dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny ujawnionego materiału dowodowego. I tak, rozpatrując wskazane w wersach powyżej kwestie, Sąd Okręgowy doszedł do pozbawionego wątpliwości przekonania, iż Sąd Rejonowy uczynił zadość swej powinności i procedował w sposób zgodny z wytycznymi nakreślonymi przepisami prawa, czego naturalną konsekwencją było dokonanie słusznych ustaleń faktycznych.

Odwołując się bezpośrednio do twierdzeń zawartych w apelacji na wstępie zasygnalizować należy, iż poglądy Sądu Rejonowego co do wykładni ustawowych znamion czynu spenalizowanego w art. 233 §1 kk w zupełności pokrywają się z tym zaprezentowanymi

przez jej autora. Wszak, zarówno w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia jak i w części motywacyjnej wywiedzonego środka zaskarżenia jednogłośnie wskazano, iż traktowany czyn można popełnić jedynie z winy umyślnej czy to poprzez działanie czy zaniechanie. Jednakże jedynym wyznacznikiem i pewnikiem dla ustalenia tego, czy sprawca działał umyślnie czy też nie, nie mogą być jego bezwiedne zapewnienia. Tymczasem, Sąd Okręgowy nie może oprzeć się wrażeniu, iż skarżący oczekiwał właśnie tego, by wyłącznie w oparciu o stanowisko procesowe oskarżonej, konsekwentnie nieprzyznającej się do winy, wydać orzeczenie uniewinniające. Wszak, oczywistym jawi się, iż jeżeli (...) na składanie wyjaśnień (co jest jego prawem) oskarżony się zdecydował, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 roku w sprawie o sygn. akt III KK 363/07). I tak, w świetle powyższego uznać należy, że dowód z wyjaśnień oskarżonej każdorazowo winien być poddawany takiej samej ocenie, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Stąd, wiarygodność złożonych przez A. S. zapewnień musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. Wszakże, sama tylko okoliczność, że oskarżona konsekwentnie, na każdym etapie niniejszego postępowania, kwestionowała swoje sprawstwo, wskazując na szereg okoliczności rzekomo usprawiedliwiających jej bezprawne zachowania, nie mogła stanowić wystarczającej podstawy do przyznania jej

twierdzeniom waloru wiarygodności i bezrefleksyjnego uznania, iż to właśnie zaprezentowany przez nią przebieg zdarzeń jest prawdziwy. Jednakże, Sąd Rejonowy uczynił zadość swej powinności i poddał złożone przez oskarżoną wyjaśnienia wnikliwej ocenie, konfrontując je z pozostałymi zgromadzonymi dowodami, tak osobowymi, jak i rzeczowymi. Wskutek tak przeprowadzonego procesu, ów organ procesowy słusznie doszedł do konkluzji, iż przekonania wysnute przez oskarżoną, jakoby zeznawała ona w sposób lekkomyślny i nieświadomy stanowią jedynie realizację przyjętej przezeń linii obrony.

Podsumowując całość powyższych wywodów wyraźnie dodać należy, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż oskarżona A. S. popełniła zarzucane jej w przedmiotowym postępowaniu czyny. Wobec faktu, iż wina oskarżonej jest niewątpliwa, Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował stanowisko Sądu niższej instancji, iż ta swoim zachowaniem wyczerpała wszystkie znamiona zarzucanych jej czynów z art. 233 § 1 kk.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w całości przez uniewinnienie oskarżonej A. S. od dokonania zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył wyprowadzony przez obrońcę wniosek apelacyjny.		
Lp.	Zarzut	
3.	Alternatywnie: <u>Obraza przepisów prawa materialnego i postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przez niezastosowanie w tej sprawie art. 1 § 2 kk oraz art. 17 pkt 3 kpk i umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu;</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut alternatywnie sformułowany przez obrońcę oskarżonej okazał się pozbawiony zasadności. Na wstępie tej części rozważań poczynić należy kilka uwag natury ogólnej dotyczących problematyki stopnia społecznej szkodliwości i procesu jego miarkowania przez ferujący dane rozstrzygnięcie Sąd. I tak, stopień społecznej szkodliwości jest immanentną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki bądź dobru społecznemu (art. 17 § 1 pkt 3 kpk). Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego, podlega indywidualnemu stopniowaniu i w zależności od konkretnych		

okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych może być bądź to znikoma, bądź nieznaczna, bądź w końcu wysoka lub nawet szczególnie wysoka (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 stycznia 2005 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II AKA 455/04). Tym samym, to właśnie społeczna szkodliwość czynu stanowi przesłankę odpowiedzialności karnej. Nie stanowi bowiem przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma (art. 1 § 2 kk). Odpowiedzialność karna wiąże się zatem jedynie z czynem o takim stopniu społecznej szkodliwości, który przesądza o jego karygodności. Dla uznania jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest w związku z tym wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne, ale w stopniu wyższym niż znikomy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 roku, wydany w sprawie o sygn. akt III KK 217/02). Jednocześnie, katalog okoliczności wyznaczających stopień społecznej szkodliwości czynu został przez ustawodawcę określony w treści przepisu art. 115 § 2 kk. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

I tak, przechodząc do meritum tej części rozważań nadmienić należy, iż w ocenie Instancji Odwoławczej, Sąd merytoryczny uczynił zadość swej powinności i czyniąc ustalenia faktyczne odnośnie do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych

A. S. czynów prawidłowo uwzględnił wszystkie okoliczności, które w tej sprawie pozostawały istotne dla przedmiotowej oceny, stąd konkluzje w tym zakresie uznać należy za słuszne i pozbawione błędu. Nie sposób bowiem skutecznie odeprzeć wniosków Sądu niższego rzędu, który dokonując stopniowania społecznej szkodliwości czynów wskazanych przez oskarżenie uznał, iż te przekroczyły stopień znikomości wyznaczający karalność zachowania sprawcy. Co warto podkreślić – wskazanych przez obronę przesłanek, które de facto również nie umknęły uwadze Sądu meriti, nie należy nadmiernie poczytywać na korzyść A. S., a już na pewno nie w takim stopniu jak życzyłby sobie tego autor apelacji. Wprawdzie, trudno nie zgodzić się ze skarżącym, iż tłem sytuacyjnym dla niniejszej sprawy jest permanentny i - pomimo upływu czasu - wciąż malujący się w jaskrawych barwach konflikt pomiędzy rodziną S. a rodziną K., jednakże ów fakt nie może w żadnym stopniu usprawiedliwiać bezprawnych działań podjętych przez A. S.. Wręcz przeciwnie – motywacja oskarżonej, mającej na celu pogrążenie nielubianych sąsiadów i dalsze eskalowanie konfliktu z nimi nie zasługują na aprobatę w oczach Sądu Odwoławczego. Tu, jasno dopowiedzieć należy, iż konflikt pomiędzy zainteresowanymi jest obustronny, a ich niechęć wobec siebie – wzajemna. W uzasadnieniu do wywiezionej apelacji obrona zatem próbowała nieco przekłamać rzeczywistość i przedstawić rodzinę K. w negatywnym świetle - nawet jako podmioty odpowiedzialne za zaistnienie niniejszej sprawy. Jednakże, dla Sądu Okręgowego zabieg ten tej okazał się w pełni

czytelny. Wszak, miał on na celu, co prawda nieudolne, lecz swego rodzaju usprawiedliwienie postawy oskarżonej, która obiektywnie winna być uznana za karygodną. Z tego względu, powtórnie wskazywanym przez obronę okolicznościom nie należało nadawać nadmiernej doniosłości i aż nadto zupełnie niesłusznie premiować oskarżoną poprzez zastosowanie względem niej instytucji umorzenia postępowania karnego, w sytuacji gdy nie zachodzą ku temu ustawowe przesłanki.	
Wniosek	
Wniosek o umorzenie postępowania wobec A. S. na podstawie art. 17 §1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kpk;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył wyprowadzony przez obrońcę wniosek apelacyjny.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 2 lutego 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 768/18.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez obrońcę oskarżonej i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

II

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 636 kpk.

PODPIS